

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2026
APRĪLIS

*“Redzi, Lauva no Jūdās cilts, Dāvida sakne, ir uzvarējis..
nokautais Jērs ir cienīgs saņemt varenību, bagātību un
gudrību, spēku, godu un slavu, un cildinājumu.”
(Atkl.5, 5b,12)*

Kāpt kalnā

KRISTUS IR AUGŠĀMCĒLIES! ALLELUJA! ALLELUJA!

Lieldienu ritā esam piedzīvojuši pašu priedīgāko vēsti pasaulē — Jēzus Kristus, kurš bija par mums nomiris pie krusta par visiem cilvēces grēkiem, tagad ir piecēlies augšā no miroņiem pārveidotā veidā. Dzīvība ir uz visiem laikiem uzvarējusi ļaunumu un nāvi!

Dievs Tēvs Lieldienu ritā ir pagodinājis Savu Dēlu, pieceļot Viņu augšā no kapa jaunai dzīvei. Jēzus Kristus ar savu cilvēcisko dzīvi bija izpildījis pilnīgi visus Svētos Rakstus, kas attiecās uz Viņu pašu, lai tagad dotos atpakaļ pie Sava Tēva Debesīs.

Domāju, ka katram cilvēkam no Dieva šajā pasaulē ir uzdots kāds uzdevums, kāda misija, kuru ir pazemībā, mīlestībā un ticībā jāpiepilda kopā ar Jēzu Kristu un Vissvētāko Jaunavu Mariju, lai mēs būtu laimīgi gan šajā — zemes dzīves laikā, gan arī kādreiz mūžībā — Debesīs.

Lieldienu ritā visi ēd olas, kā jaunās dzīvības simbolu. Kādreiz, kad mācīju skolā kristīgo mācību, tad ļoti noderēja četri zīmējumi, lai labāk izskaidrotu augšāmcelšanās notikumu.

Pirmajā bija attēlota ola, otrajā — cālītis no iekšpuses ar knābiti šķeļ olas čaumalu, trešajā bija attēlota jau cāliša galva, kas izspraukusies ārā no olas čaumas, savukārt ceturtajā zīmējumā bija parādīts, kā cālītis ir pametis tukšo olas čaumalu un dodas no tās projām. Te var vilk paralēles ar Jēzu Kristu, kurš pēc augšāmcelšanās ir pametis tukšo kapu.

Pieminēšu, ka nākamajā svētdienā pēc Lieldienām visā pasaulē svinēsim Dieva Žēlsirdības svētkus jeb tā saucamo Balto svētdienu. Pateicoties pazemīgajai, svētajai klostermāsai Faustīnei, Jēzus Kristus ir atklājies, cik ļoti liela nozīme katra kris-

tieša dzīvē ir žēlsirdībai. Atcerēsimies, ka Dievs Tēvs mums visiem ir dāvējis savu viendzimušo Dēlu, caur Jēzu Kristu mēs saņemam pestīšanu, glābšanu, saņemam svētos sakramentus. Ja Dievs ikdienā mums bagātīgi dāvā savu žēlsirdību, tad arī mums ir

nepieciešami to dot citiem. Žēlsirdības apustule Faustīne savā dienasgrāmatā ir pierakstījusi Jēzus teikto. Proti, katru dienu tu vari izdarīt citiem žēlsirdību trijos veidos: pirmkārt — ar labiem darbiem, otrkārt — ar labiem vārdiem, treškārt — ar lūgšanu.

Pašu galveno vēstījumu Jēzus Kristus svētajai Faustīnei bija atstājis par svētgleznu un Žēlsirdības kronīti, ko vēlams lūgties katru dienu, īpaši Viņš aicināja lūgties par grēcinieku atgriešanos. Žēlsirdības svētgleznas apakšā ir īpašs uzraksts: "Jezu ufam Tobie", kas tulkojumā nozīmē: "Jēzu es uzticos Tev".

Jēzus par uzticēšanos, teica: "Jo tu vairāk ikdienā uzticēsies Man, jo vairāk saņemsi žēlastības gan dvēselei, gan miesai."

Vēl interesants fakts ir par uzrakstu "Jezu ufam Tobie". Tajā ir 13 burti, savukārt svētā Faustīne klosterī nodzīvoja 13 gadus. Sanāk, ka katrs burts ietver vienu gadu; pavisam māsa nodzīvoja 33 gadus, tikpat, cik bija Jēzum Kristum.

Novēlu visiem stipru ticību un uzticēšanos Jēzum Kristum, kurš ir Dzīvības un Gaismas nesējs pasaulē! Lai mīlestības un priedīgais "Alleluja" ienāk katra kristieša sirdī un dvēselē! Lai šis īpašais Lieldienu laiks visiem ir bagāts ar Dieva svētību un Dievmātes žēlastībām!

Ar sirsnīgu sveicienu no Cesvaines —
Tēvs **Jānis Vilaks OSPPE**

PĀRDOMU BRĪDIS DVĒSELEI

28. martā Pļaviņu draudzē notika rekolēkcijas, ko vadīja nesen ordinētais priesteris Vladimirs Veličko (attēlā). Šī diena kļuva par iespēju draudzes locekļiem apstāties ikdienas steigā, pabūt grēksūdzē, piedalīties konferencē un Svētajā Misē, saņemt īpašu svētību. Viesis pastāstīja, kā kļuva par priesteri. Liela loma bijusi vecmammai, kura iemācīja pirmo lūgšanu — krusta zīmi. Kopā ar vecmammu apmeklēja baznīcu. Kad paaugās, kalpoja par ministrantu. Viņu ļoti uzrunāja garīgie dziedājumi. Daugavpils Valsts tehnikumā izmācījās par automehāniķi, strādāja par palīgstrādnieku, bija traktora un ekskavatora vadītājs Latvijā un Vācijā. Brīdī, kad jutās iztukšots, sajuta aicinājumu tuvoties Dievam. Iestājās Garīgajā seminārā, tagad, kad jau kļuvis par priesteri, ir piepildīts un laimīgs.

Konferencē priesteris runāja par ciešanām. Kāpēc cilvēki cieš, un kāda tam jēga. Ciešanas, vienotas ar uzticību Kristum, ļauj piedzīvot garīgu izaugsmi. Krusts parāda, ka Dievs nav vienaldzīgs, Viņš ir klātesošs. Arī priesteri bieži cieš cilvēku atsaucības trūkuma dēļ, kad vēlas dot labu, bet nav gaidītā rezultāta.

Ar ciešanām saistītas sāpes. Fiziskas vai dvēseliskas, un tas ir signāls, kam jāpievērš uzmanība. Jēzus Ģetzemanes dārzā piedzīvoja cilvēciskas šaubas un trauksmi, jo zināja, kas Viņu sagaida. Bet arī tad spēja pateikt “jā” Dieva gribai. — Skatoties uz Jēzu krustā, mēs jūtam skumjas un līdzjūtību, jo Viņš cieš, turklāt — par katru no mums, — uzsvēra priesteris. — Pat visdziļākajās ciešanās dzimst cerība un mīlestība. Arī mēs nereti ciešam savu tuvinieku vai draugu dēļ — jūtam līdzī slimniekiem, sniedzam atbalstu. Ciešanas, kas tiek pieņemtas mīlestībā, pārveido gan to, kurš cieš, gan to, kurš

tiek atbalstīts. Dzīves jēga ir mīlestībā. Kā teicis Tēvs Pio: “Mīli un dari, ko vēlies, jo mīlestība nekad nekļūdās.”

Skanēja ieteikums izlasīt Sīraha dēla grāmatas 2. nodaļu, kur minēts, ka ciešanas nav sods, bet pārbaudījums, tas ir ceļš uz ciešāku tuvību ar Dievu. Dzirdējām atgādinājumu par taisnīgo un dievbijīgo Ījabu, kurš isā laikā zaudēja visu: bērnus, īpašumus, veselību. Viņa ciešanas bija tik lielas, bet viņš saglabāja ticību arī tad, kad viss šķita netaisnīgs. Konferenci priesteris noslēdza ar citātu: “Kungs Jēzu, es pievienoju savas ciešanas tavām brūcēm. Tavas brūces ir mana dziedināšana. Mēs tagad neredzam augļus, bet tiksīm atalgoti, kad būsīm mūžībā.”

Rekolēkcijās dzirdētais nostiprināja pārlicību, ka Dievs ir klātesošs brīžos, kad visvairāk ciešam. Viņš sūta spēku, apskauj mūs. Kad pieņemam pārbaudījumus un atveram sirdi citam cilvēkam — palīdzam grūtībās, upurējam sevi, — tad esam līdzīgi Kristum. Ciešanas, kas nodotas Dieva rokās, kļūst par vietu, kur dzimst cerība.

Paldies mūsu prāvestam Pāvilam par iespēju tikt ar priesteri Vladimiru! Lai Dievs jūs abus bagātīgi svētī par jūsu kalpošanu!

Anita Seikovska

KONSEKRĒTĀS PERSONAS BAGĀTINA BAZNĪCU UN DRAUDZI

Svētajos Rakstos daudz tiek runāts par kalpošanu. Zīmīgi, ka kalpošana sasaucas ar svēto Jāzepu, kura svētkus svinējām nesen — 19. martā. Jāzeps kalpoja klusām, nemanot. Neskatoties uz to, viņa loma Svētās Ģimenes dzīvē ir nenovērtējama.

Katrs kristietis ir aicināts kalpot tuvākajam un arī Baznīcai. Klostermāsas ir aicinātas kalpot, dzīvojot konsekrēto personu dzīvi. Mūsu — Gulbenes draudze nav iedomājama bez māsas Edītes un māsas Paulas klātbūtnes, tāpēc uz sarunu aicināju abas klostermāsas.

Kas iesēja ticības sēkliņu, un kā tā auga līdz izvēlētajies šādu Dievam un tautai veltītu kalpojumu?

Māsa Edīte un Paula: — Aicinājums ir Dieva izvēles noslēpums. Kristus teica: “Ne jūs izraudzījāt Mani, bet Es jūs izraudzīju un liku, lai jūs ietu un nestu augļus” (Jņ 15,16). Kristus ar šiem vārdiem pastāvīgi vērsas pie visiem, kurus Viņš mīl. Viņš arī ir šīs sēkļaņas Sējējs.

Ceļš uz konsekrēto dzīvi nesākas ar personīgo izvēli, bet gan ar dievišķo aicinājumu. Dievs vēlas darboties caur cilvēku, kuru Viņš mīl un kuram uzticas. Viņš vēlas viņu sūtīt, uzticēt viņam savus noslēpumus, lai tie tiktu atklāti citiem. Cilvēks nav šī uzdevuma cienīgs. Tomēr pats Dievs viņu šķīstī un stiprina. Pats Dievs ir klātesošs cilvēkam uzticētajā misijā. Aicinājums uz konsekrēto dzīvi ir īpašs noslēpums, kurā Dieva mīlestība pret cilvēku — savu bērnu — satiekas ar pozitīvu, mīlestības pilnu atbildi. Tad Dieva sētā sēkļaņa ir atradusi auglīgu augsni.

Šis ir mūsu aicinājuma stāsts... Lai pa-

stāstītu sīkāk, kā sēkļaņa auga, vajadzētu sarakstīt veselu grāmatu.

Nereti daudziem liekas, ka konsekrēto cilvēku dzīve ir mierīga, tā tiek pavadīta lūgšanās. Taču tā nebūt nav, jo ikdienā redzam, ka jums pašām jānodrošina dzīvošana un ikdienišķās vajadzības. Kā pāiet jūsu diena, un ar kādām grūtībām nākas saskarties?

Mūsu ikdiena ir vienkārša, bet Dieva rokās rutīna pārvēršas radošā procesā. Klostermāsas diena ir lūgšanas un darbības pilna, un tā ir mūsu kalpošana.

Svētā Nācāretes Ģimene ir paraugs, kas mūs iedvesmo ar savas ikdienas dzīves skaistumu. Dzīves vienkāršība, kas apvienota ar dziļu ticību, tuvībā ar Jēzu — Dievu, kas dzīvo mūsos. Viņa apslēptība mūsos; Jēzus, Marijas un Jāzepa apslēptā, klusā dzīve Nācāretē — lūk, noslēpumi, kuros gribam iedziļināties un arī savā dzīvē atdarināt. Tas nebūt nav vienkārši. Rei-

zēm klūpam un krītam, tomēr Dieva spēkā ejam tālāk.

Ārēji varētu šķist tāda rutīna — mēs lūdzamies, kurinām krāsni, kopjam dārzu, rūpējamies par dzīvniekiem, šujam liturģiskos tērpus, atkal lūdzamies... un vienlaikus katru dienu ejam pa Kunga Vārda klausīšanās ceļu.

Kas visvairāk sāp? Kad pustukšā baznīca liecina par cilvēku attālināšanos no Kunga... Varbūt tā ir tikai šķietamība? Kad draudzē ir pavadīti jau vairāk nekā 20 gadi, ir sajūta, ka Dievs sējis daudz, bet akmenscietā zemē... Taču pat tad, ja būtu vēl tikai viens cilvēks baznīcā, Kristus mīlot upurētos par viņu uz altāra Svētajā Misē. Šī upurgatavā mīlestība jāmācās arī mums, tā dod spēku un izturību līdz galam.

Turpinām sludināt Viņa personu, Viņa spēku. Daloties ar to, kas mums ir — saviem talantiem un vērtībām, kas ir dāvana no Debesīm, mēs gribam dot tālāk Viņa mīlestību.

Katra dzīvē nav tikai darbs, grūtības. Kas sniedz jums vislielāko gandarījumu un prieku?

Vislielāko prieku sniedz Dieva mīlestības un Viņa svētības apjausma. Pateicība par visu, ko Dievs dāvā — gan par ikdieniš-

kām lietām, gan gara veltēm, ir vispriecīgākais “dzīvesveids”. Dievišķā Apredzība pastāvīgi rūpējas par mums. Mēs esam pateicīgas par daudzajiem laipnajiem un labajiem cilvēkiem, kurus Dievs nepārtaukti sūta mūsu ceļā.

Neskatoties uz ikdienas dzīves grūtībām, cenšamies būt redzama cerības zīme tiem, kas piedzīvo bezcerīgas situācijas. Dievs ir tuvu katram no mums! Un tas inenes prieku mūsu sirdīs.

Aizvadītā ziema paliks atmiņā kā auksta un sniegota. Jums droši vien tā paliks vēl spilgtākā atmiņā, jo sildīt telpas varēja minimāli bojātā dūmvada dēļ.

Zinām, ka dūmvada nomaiņa sasniedz būtiskus izdevumus. Pateicamies par doto iespēju norādīt bankas kontu, uz kuru var pārskaitīt līdzekļus saimniecisko izdevumu atbalstam. Mūsu konta numurs: Jadwiga Edyta Kubicka LV76PARX0027812790001

Sirsniņi pateicamies ikvienam ziedotājam!

No savas puses — paldies Dievam un klostermāsām, ka viņas kalpo Gulbenes draudzē! Katra konsekrētā persona bagātina Baznīcu un draudzi, sniedz neatkārtojamu pienesumu ikviena garīgajā dzīvē.

Iveta Dzērve

JŪS GODINĀT AKMENS PLĀKSNES...?!?

Baznīcas liturģijā ir diena, kad skan lasījums no Kēniņu pirmās grāmatas (1 Kēn 8, 1 - 7,9 - 13) un Jēzus Kristus Evaņģēlija, ko uzrakstījis sv. Marks (Mk 6, 53 - 56). Domāju, ka dažiem neticīgajiem šie teksti, kā teiktu svētais Pāvils, ir „apgrēcība un neprātība” (sal. 1 Kor 1, 23). Bet varbūt arī dažiem no mums, ticīgajiem, tas ir izaicinājums ticībai. Kāpēc?

Pirmais no lasījumiem stāsta par Jeruzalemē Salomona valdīšanas laikā pabeigto jaunā tempļa celšanu un Deribas Šķirsta pārņemšanu. Tā pārņemšanas laikā „kēniņš un visa Izraēļa draudze upurēja šķirsta priekšā aitas un vēršus, tos nedz rēķinot, nedz skaitot”. Jau tas kādam var likties kā neprātīga, izšķērdīga tērēšanās un tādējādi kā pamats ieļaujumam! Tālāk lasām, ka „šķirstā nebija nekā vairāk kā tikai divas akmens plāksnes, ko tur bija ielicis Mozus Horeba kalnā”. Ārprāts, — kāds teiktu! Reliģija, kas prasa upurus akmens plāksņu dēļ?!? Bet tie, kas dzird visu šo Bībeles stāstu, zina, ka aiz „dīvainajām” akmens plāksnēm ir nopietna vēsture: daudzas tikšanās ar dzīvo Dievu, Viņa epifānijas un varenie notikumi, sevišķi Dieva vadītā Izraēļa tautas izešana no Ēģiptes verdzības un tai sekojošā Deribas iedibināšana. Arī tā notika ne bez lielām Dieva klātbūtnes zīmēm (sal. 1zc 19 un 24!). Tomēr bija vēl kas vairāk, par ko lasām tekstā par Šķirsta pārņemšanu: „Kad priesteri izgāja ārā no Svētās Vietas, tad Kunga namu piepildīja mākonis un priesteri mākoņa dēļ nevarēja palikt un turpināt kalpošanu, jo Kunga namu piepildīja Kunga godība. Tad Salomons teica: “Kungs bija sacījis, ka Viņš dzīvos mākonī.”” Tātad šo notikumu centrā nav akmens plāksnes, bet dzīvais, kaut acīm neredzamais Dievs!

Varētu jautāt: vai arī mūsdienās tā saprotam un ticam, ka upuri, ziedojumi, darbi, lūgšanas, kustības un viss, kas notiek Baznīcas dzīvē un ēkās, it sevišķi liturģija, rit dzīvā Dieva priekšā? Diemžēl pieredze liek domāt, ka mums trūkst šādas ticības. Daži apstājas pie priekšmetiem: piemēram, galvenais viņiem ir iededzināt svečiti kaut pašas Svētās Mises vidū. Dažiem akcents ir uz cilvēkiem: viņi, piemēram, vēršas pie klātesošajiem un baznīcā plāpā pirms vai arī pēc Mises. Citi paceļ telefona klausuli un atbild zvanam Euharistijas laikā — kaut kulturāli cilvēki, pat ieejot kino zālē vai filharmonijā, parasti telefonu noklusina.

Tāpēc svarīgi ir sastapties ar liecībām par to, ka ir cilvēki, kas liturģijā piedzīvo varenu Dieva klātbūtni; ir lūdzēji, kas bijuši un ir Dieva klātbūtnes un Viņa žēlastības „mākoņu” apņemti! Ļoti priecājos, ka mūsdienās ir daudz šādu liecinieku. Daži no viņiem (mistīki, piemēram, svētā māsa Faustīne), pateicoties „dvēseles acīm”, redzēja Kungu, arī Vissvētāko Mariju un eņģeļus. Mūsu ticībai var palīdzēt arī liecība par svētā Tēva Pio celebrētajām Euharistijām un to, ko viņš piedzīvoja tajās. Aizdomāties liek Katalinas Rivas, ticīgas sievietes no Kočabambas (*Cochabamba*) Bolīvijā, liecība. Prātā nāk arī poļu režisora Leha Dokoviča filma — liecība par Euharistiju ar nosaukumu „Es esmu”.

Otrs fragments no Evaņģēlija — Mk 6, 53 - 56 — līdzīgā veidā uzdod jautājumu par ticību Dievam. Tajā lasām, ka cilvēki „skrēja pa visu apvidu un sāka nest uz gultām slimos turp, kur dzirdēja Viņu [Jēzu] uzturamies. Un, kur vien Viņš gāja — ciemos vai pilsētās, vai miestos —, visur ļaudis lika savus slimos atklātās vietās un lūdza Viņu atļaut pieskarties kaut vai Viņa drēbju šuvei. Un, kas Viņam

pieskārās, tie kļuva veseli”. Ar tādu, lūk, dedzību šie cilvēki meklēja Jēzu, Viņa mīlestības izpausmes: dziedināšanu, atbrīvošanu, iepriecinājumu, stiprinājumu! Šis fakts var izmeklēt sirdsapziņu arī mums, piemēram, slimību kontekstā. Vai ticam, ka caur vienu no Baznīcas sakramentiem — slimnieku svaidīšanu — Jēzus var stiprināt un pat dziedināt? Vai slimības laikā saucam priesteri, lai, pateicoties Jēzus dotajai priesterībai viņam, varētu izsūdzēt grēkus un saņemt piedošanu, kā arī Svētajā Komūnijā pieņemt Dievu un beidzot tikt svaidītiem ar slimnieku eļļu? Man, priesterim Pāvilam, dzīve rāda, ka daži ticīgie diemžēl pat tad, ja viņiem piedāvā slimnieku sakramentu un Svēto Komūniju svētdienā, šo „izstiepto roku” nepieņem un atbild, ka šoreiz ne, varbūt citreiz. Tas liek jautāt: ar kādu ticību dzīvojam, ja nopietnas slimības reizē nemeklējam Jēzus doto sakramentālo stiprinājumu un tad, kad cilvēks nevar ierasties baznīcā, pat svētdienas kontekstā viņš neprasa, lai priesteris viņam atnestu Jēzu Kristu Svētajā Hostijā.

Jau Vecās Derības laikā tauta bija formēta izpratnei, ka šī reliģija negodina „dīvainas akmens plāksnes”, bet dzīvo Dievu, kas tik vareni apstiprināja Savu klāt-

būtni un mīlestību uz izredzēto tautu. Ko tad gaidīt no mums laikos, kuros caur dažādām zīmēm un brīnumiem Dievs Jēzū Kristū, dzīvajā personā, atklāja to, ka Dieva Valstība patiešām ir mūsu vidū (sal.: Mt 4,17; 10,7; 12,28; Lk 17,21 un citviet)? Mums tas tomēr ir un būs izaicinājums: baznīcas ēkā dievkalpojumu laikā veikt kalpošanas, izmantojot piecas maņas un atrodoties savā miesā, tomēr ar savu dvēseli, savu sirdi esot pārliecinātiem, ka „esam tuvojušies Siona kalnam un dzīvā Dieva pilsētai, debesu Jeruzalemei, un daudzu tūkstošu eņģeļu sapulcei, un debesīs pierakstīto pirmdzimušo draudzei, un Dievam, visu tiesātājam, un taisnīgajām, pilnību sasniegušajām dvēselēm, un Jaunās derības vidutājam Jēzum, un aplacīšanai asinīm, kas spēcīgāk runā nekā Ābela” (Ebr 12, 22–24)!

Lūk, kādu ticības limeni piedāvā Debesu Tēvs Jēzū Kristū! Lūk, kāda ir Viņa dāvātā reliģija, kas nepulcina mūs ap akmens plāksnēm, bet ap dievišķā Dēla mīlestībā degošo Sirdi! „Tāpēc, saņemdami nesatricināmu valstību, būsim pateicīgi! Ar to mēs, Dievam patīkdami kalposim bailēs un godbijībā — jo mūsu Dievs ir iznīcinātāja uguns” (Ebr 12, 28–29)!

Priesteris **Pāvils Kamola**

MŪZIKA PAPLAŠINA DZĪVES APVĀRŠŅUS

Tāpat kā pagājušajā gadā, arī šogad Pļaviņu draudzes prāvests Pāvils Kamola katru mēneša otro otrdienu pēc Svētās Mišes draudzei piedāvā lūgšanu ar mūziku. Esam jau klausījušies Ludviga Van Bēthovena 5. un 7. simfoniju, Fridriha Fransuā Šopēna pirmo koncertu klavierēm un orķestrim mi minorā, iepazīsusi arī slavenā īgauņu klasiskās mūzikas komponista Arvo Perta dažādus skaņdarbus. Pēc noklausīšanās visi dalāmiešies iespaidos, ko katrs ir sadzirdējis. Liecības ir atšķirīgas, bet reizē — arī ļoti interesantas. Vienmēr ar ne-

pacietību gaidu priestera skaidrojumu, jo tas ir dziļš un zinošs.

Mūsu draudzei ir šāda vienreizēja iespēja klausīties pasaulslavenu komponistu skaņdarbus, nekur nebraucot, neizejot no baznīcas. Par to paldies prāvestam, kurš ikreiz sagatavo arī skaisti noformētu bukletu par attiecīgo skaņdarbu un komponista dzīvi. Esam lutināti ar šādu iespēju. Aicinu pievienoties un nākt baudīt kvalitatīvu mūziku iespējami daudz! Pati allaž ar nepacietību gaidu šos otrdienas vakarus.

Nīna Eglīte no Pļaviņu draudzes

GARĪGĀS MŪZIKAS FESTIVĀLS "SOLI DEO GLORIA"

28. martā Aizkraukles Sv. Terēzes no bērņa Jēzus Romas katoļu baznīcā norisinājās sestais Garīgās mūzikas festivāls "Soli Deo Gloria". Pasākumā piedalījās kori un ansambļi, tai skaitā Madonas katoļu draudzes koris Jāņa Trūpa vadībā.

Pirmais Garīgās mūzikas festivāls "Soli Deo Gloria" norisinājās 2017. gadā Kuldīgā. Festivāla dalībnieki bija bērnu un jauniešu kori no dažādām Latvijas vietām, starptautisku skanējumu piešķīra Lietuvas kora piedalīšanās. Festivāls norisinājās trīs dienas, koncerti notika Kuldīgas novada dievnamos. Nākamajā gadā festivāls atceļoja uz Aizkraukles novadu. Garīgās dziesmas skanēja Kokneses, Jaunjelgavas un Aizkraukles baznīcās. Trešais Garīgās mūzikas festivāls notika 2023. gadā, pēc tam turpinājās ik pavasarī.

Šogad īpaša uzmanība pasākumā tika veltīta Kristus ciešanu un augšāmcelšanās laika noskaņām, dziedāja gan bērnu un jauniešu kolektīvi, gan pieaugušie kori. Madonas draudzes koris izpildīja divas dziesmas, pēc festivāla dziedātājas dalījās savos iespaidos.

Ilvija Ozoliņa: — Tā bija iespēja iziet no komforta zonas, dziedot nevis baznīcas neredzamajā zonā, bet būt pie altāra, klausītāju priekšā. Pamanīt savus plusus un

minusus. Pozitīvais, ka mums kā mazam draudzes korim tika dota iespēja uzstāties starp lielajiem korim. Katra šāda pieredze stiprina un iepriecina.

Diāna Aleksandrova: — Ļoti patika kopā būšana. Pašai patik dziedāt Dieva godam, un priecēja kuplais dalībnieku pulks. Gandarījums redzēt mirdzumu dziedātāju un klausītāju acīs. Izbaudīju plašo, skaisto skaņdarbu klāstu. Milzīga pateicība dziesmu autoriem, diriģentiem un korim par ieguldīto darbu! Mijš paldies pasākuma idejas autoriem un organizatoriem. Kvalitatīvi pavadīta sestdiena, dvēsele ir pabaro!

Vīta Bartuševiča: — Man visvairāk patika tas, ka bija daudz bērnu koru, kas dzied garīgu repertuāru. Ja bērnībā ir iemācīta un bērnu skaistajās balsīs izdziedāta "Tēvs mūsu" lūgšana, tas noteikti paliks atmiņā un dos svētību turpmākai dzīvei.

Sanita Solovjeva: — Kungs, ko Tu vēlies man šodien iemācīt? Palidzi mācīties! Dzirdot, ka tik daudzi dziedātāji slavē Dievu, Tu iemācīji sirds gaviles. Tāpat mūsu ansambļa vienotību, sadraudzību un kopīgo grūtību pārvarēšanu. Pateicība par diriģentu Jāni un piepildīto garīgās mūzikas pēcpusdienu. Paldies Tev, Tēvs!

Inese Elsiņa

MADONAS LŪGŠANU KAPELAI — 15

6. aprīli Kalna skolā valdīja īpašs pacēlums, jo te pulcējās Madonas lūgšanu kapelas ļaudis (attēlos), lai kopīgi nosvinētu kapelas 15 gadu jubileju.

Jau piecpadsmit gadus apkārtnes ticīgie nodrošina lūgšanu, kas neapstājas ne mirkli. Dienu no dienas, nedēļu no nedēļas un gadu no gada dežuranti nomaina cits citu, uzturot šo garīgo sardzi visu diennakti. Tas ir apbrīnojami ilgs laika posms šādai iniciatīvai reģionā, kur ticīgie ir vien neliela daļa sabiedrības. Tas liecina par gudri ieliktiem pamatiem, cilvēku aizrautību, apņēmību un Dieva bagātīgo žēlastību.

Svētku pasākums sākās Žēlsirdības stundā. Pieminot kapelas kalpotājus, kuri jau aizsaukti mūžībā, klātesošie vienojās kopīgā Dieva Žēlsirdības kronīša lūgšanā. Pateicāmie par žēlastībām, ko kapelā saņemam, regulāri tajā iegriežoties.

Tāpat kā automašīnai nepieciešama degviela, tā cilvēkam kā garīgai būtnei nepieciešama Dieva klātbūtne. Bez lūgšanas mūsu garīgā pasaule noplicinās, kļūst nabadzīga un mentalitāte kļūst materiālistiska. Lūgšana, garīgā dzīve ir faktors, kas ne tikai atšķir cilvēku no citām dzīvām radībām, bet arī palīdz sakārtot dzīves prioritātes — “Ja Dievs cilvēkam ir pirmajā vietā, tad viss pārējais nostājas

savās vietās”.

Pasākumā piedalījās kapelas dežuranti un viesi. Arī viens no tās dibinātājiem — priesteris Rihards Rasnacis un idejas rosinātājiem — Arnis Šablovskis. Priesteris Rihards minēja idejas, kā labāk aizsniegt cilvēkus, kuri vēl nav iepazinuši šo Dieva doto iespēju.

Turpinājumā dalībnieki veidoja plakātus — vēstījumus citiem cilvēkiem, raksturojot to, ko paši caur lūgšanu guvuši kapelā. Tās bija aizkustinošas liecības par Dieva brīnumiem un saņemtajām žēlastībām. Tiem, kas nāk pie Dieva, Viņš tiešām palīdz izgaismot dzīves plānus, nodomus un rast risinājumus grūtībās.

Zīmīgi, ka kapelas nozīmī Madonā pamana un atzīst pat tie iedzīvotāji, kuri nav praktizējoši ticīgie. Pilsētā kapela ir kļuvusi par būtisku garīgu oāzi, unikālu vietu, iespējams, tā ir vienīgā šāda veida ekumeniskā kapela pasaulē, kur visu diennakti Vissvētākā Sakramenta priekšā lūdzas dažādu konfesiju cilvēki. Tā ir milzīga svētība Madonai, novadam, Vidzemei, visai Latvijai un pasaulei.

Pateicība ikvienam, kas uztur šo iniciatīvu dzīvu! Neejiet garām, iegriežieties kapelā, lai saņemtu Dieva svētību un ļautu Viņa gaismai vadīt jūsu gaitas.

Aivars Zariņš

GARĪGĀS DRAUDZĪBAS PALĪDZ IZAUGSMES CEĻĀ

Svētā Terēze no Avilas ir izcila kontemplatīvās lūgšanas skolotāja. Klusās lūgšanas pieredze viņai ļāva sasniegt tādu vienotību ar Kungu, lai varētu sacīt: „Es zinu, ka Dievs ir, jo esmu Viņu satikusi.”

8. martā, tiekoties ikmēneša tikšanās reizē Ikšķiles Karmela klosterī, „*Notre Dame de Vie*” lūgšanu grupas vadītāja profesore Baiba Brūdere atgādināja tēva Eugēnija rakstīto par svēto Terēzi. Guvām apstiprinājumu tam, cik nozīmīgas ikviena ceļā ir garīgās draudzības un garīgā vadība. Kāpēc?

Dvēseles vājums, it īpaši garīgās dzīves sākumposmā, ir liels. Lai atrastu Dievu, dvēsele dažkārt ir norobežojusies no savas ģimenes un sociālās vides; sākumā gūtie mierinājumi un iepriecinājumi ir pagaisuši, bet parādījies sausums un grūtības tikumu praktizēšanā. Vēlāk, kad Dievs dvēseli atbalstīs ar īpašu žēlastību palīdzību, tā, iespējams, spēs panest vientulību, bet tikmēr tai noteikti nepieciešama tuvāko sabiedrība un palīdzība.

Tāds ir cilvēka dabas likums — izolācija padara cilvēku nevarīgu un neauglīgu. Turklāt Dievs to ir attiecinājis arī uz pārdabisko jomu, kam pakļāvās arī pats. Lai īstenotu noslēpumus, kas pamato Viņa attiecības ar cilvēci, Viņš izvēlēja līdzstrādnieci — svēto Jaunavu Mariju.

Apdāvināta attiecībās ar pārējiem bija arī svētā Terēze no Avilas. Jau agros gados viņas ārējam šarmam un pievilcībai (attēlā) pievienojās prāta un sirds īpašības, kas piesaistīja apkārtējo uzmanību. Viņas persona izstaroja pāri plūstošu dzīvību, kas izraisīja simpātijas un arī viņa pati pieķērās citiem. Draudzības Terēzei varēja būt gan liels spēks, gan nopietnas briesmas.

Pēc mātes nāves Terēze pusaudzes gados daudz lasīja bruņinieku romānus. Šo romānu varoņi kļuva par viņas paraugu, un viņa sāka valkāt skaistus tērpus un vēlējās patikt, atstājot labu iespaidu. Viņu piesaistīja kāda radniece, kas bieži ciemojās un kuras manieres bija vieglprātīgas. Tad Terēzes tēvs pieņēma lēmumu — lika meitai iestāties augustiniešu klosterī, kur izglītojās viņas stāvokļa personas. Esot klosterī, Terēzes dvēselē sāka atgriezties labais, ko bija iemantojusi agrīnā bērnībā, un viņa saprata, cik tā ir liela žēlastība, ja Dievs kādam dāvā labu sabiedrību.

Terēzes gadījumā pietika ar vides maiņu, lai izmainītu viņas iekšējo nostāju. Tajā laikā meitenes sirdī nobrieda arī aicinājums uz konsekretu dzīvi.

Jautājums: ja Terēze no Avilas skatītos uz mūsu katra draudzībām, ko viņa tajās atpazītu — ceļu uz Dievu vai patīkamu, bet garīgi seklu sabiedrību? Izaugsmi vai vēlmi justies labi, nemeklējot patiesu garīgumu? Vērts saprast — vai draudzības mani ved tuvāk Dievam vai tikai stiprina savtīgu pašapmierinātību un vairāk baro paša ego nevis dvēseli.

Inese Elsiņa

UZZINA, KĀ UZLABOT ATTIECĪBAS

Kā pāru attiecībās rodas nesaprašanās, aukstums, distance un sāpes? Un ko darīt, ja tā kļūst par ikdienu?

Lūk, stāsts: vīrs paliek mājās ar diviem maziem bērniem, lai sieva dotos atslābināt saspringtos muskuļus. Viņš to atbalsta un finansiāli nodrošina sievas sporta kluba abonementu. Atbraucot mājās, sieva izskatās atpūtusies. Pagalmā viņu sagaida vecākais bērns, kas rokās tur piknika grozu un priecīgs mammai stāsta, ka ar tēti bija pastaigā. Ienākot mājās, sieva redz virtuvē nekārtību un tūlīt par to paziņo vīram, jo tad, kad viņa pieskarta bērņus, māju bardakā neatstāj. Vīrs aizstāvoties paceļ balsi un dodas ārpus mājas. Sieviete paliek raudot.

Sievu vakaros mēs gūstam atbildes uz to, kā uzlabot attiecības, kā labāk rīkoties ikdienišķās situācijās, lai, piemēram, nekārtībai virtuvē nebūtu attiecību

cena. Tas, ko šajā situācijā neredz sieviete: **kritika nogalina tuvību, pat ja tā ir “taisnīga”**. Vīrietis jūtas nenovērtēts un kritizēts, viss labais, ko viņš izdarīja, paliek nepamanīts, kā rezultātā viņš aizstāvas (paceļ balsi) un atkāpjas (iziet, kas ir paš aizsardzības mehānisms). Šajā ikdienas ainiņā ir vairākas lietas, ko uzlabot. Nereti **problēma nav tas, ko tu pateici, bet kā pateici**. Ja vēlies apgūt Laura Doyle attiecību prasmes, kas palīdz ieraudzīt situācijas no visu iesaistīto puses, ja vēlies uzlabot attiecību gaisotni, samazināt ikdienas konfliktus, justies labāk, spēt definēt savas vēlmes, lai tās nebūtu uzbrukums otram, tad droši pievienojies! Tikšanās notiek sadraudzībā un lūgšanā **otrdienās pl. 18** Madonas Kristus Karaļa draudzes baznīcas otrajā stāvā.

Zane Preisa

REKOLEKCIJAS APVIENĪBAS “LAULĀTO TIKŠANĀS” IETVAROS

No 27. līdz 29. martam Aglonas Katoļu ģimnāzijā laulātajiem pāriem no visas Latvijas apvienība “Laulāto Tikšanās” rīkoja rekolekcijas. Tā bija iespēja apstāties ikdienas steigā, ieklausīties sevī un savā mīļotajā, piedzīvot romantiku un patiesību, kā arī padziļināt izpratni par laulāto attiecībām.

No sirds pateicamies Dievam un animatoru komandai — Gatim un Anetei Urkām, Jānim un Maritai Pušļakiem, kā arī priesteriem Jurim Skutelim, Andžejam Lapinskim un Staņislavam Prikulim.

Ieskatam piedāvājam dažas laulāto pāru atsauksmes par rekolekcijās piedzīvoto: “Paldies par šo fantastisko laiku, kad mēs atkal atradām viens otru un mūsu mīlestību.” “Mēs piedzīvojām īpašu un

unikālu pieredzi, rodot savstarpēju vienotību un virzītu sarunu procesu.” “Esam ļoti pateicīgi visiem šeit klātesošajiem animatoriem un priesteriem par mums sniegto atbalstu. Par ceļu, ko katrs no Jums caur sevi mums ierādīja, ieteica un parādīja. Mīlestība, uzticība un paļaušanās ir pamatu pamats savstarpējai divu cilvēku Mīlestībai un laimei.” “Paldies būtu par maz teikts, tā ir Dieva žēlastība būt šeit.”

Nākamās nedēļas nogales rekolekcijas notiks rudenī Līvberzē. Aicinām sekot līdz informācijai apvienības “Laulāto Tikšanās” mājaslapā laulatiem.lv un Facebook kontā.

Apvienības “Laulāto Tikšanās” animatori **Jānis un Kristīne Rešņas** no Ērgļiem

DAMBRETE SATUVINA DRAUDZI

22. martā pēc Svētās Mises Pļaviņu draudzē norisinājās dambretes turnīrs (attēlā). Turnīrs notika draudzīgā atmosfērā. Nebija svarīgi, cik labi katrs prot spēlēt, svarīgākais bija vēlme piedalīties, pabūt kopā, samierināties ar zaudējumu un gūt prieku par uzvaru.

Šo spēli, kas vingrina pacietību, godīgumu un stratēģisku domāšanu, cilvēki mācēja spēlēt jau pirms tūkstošiem gadu. Pasaule ir mainījusies, bet tauta joprojām to spēlē. Dambrete ir laba brīvā laika pavadīšanas iespēja, tā trenē prātu. Aizvadītais turnīrs baznīcā mums atgādināja arī par garīgām patiesībām. Tāpat kā spēlē, kad ir vairākas iespējas izdarīt gājienu, arī dzīvē mēs sastopamies ar izvēlēm, kurās nepieciešama gudrība, bet vienlaikus arī pašaušanās uz Dievu.

Dambretes spēlē īpašs brīdis ir tad,

kad vienkāršs kauliņš nonāk līdz galdiņa otrai malai un kļūst par dāmu. Tas ir kā papildījums visam ceļam: sākumā drīkst pārvietoties uz priekšu par vienu lauciņu, bet kā dāma spēlētājs iegūst jaunas iespējas: pārvietoties uzreiz pa visu galdiņu.

Arī ticības dzīvē bieži jūtamies kā "vienkāršie kauliņi" — ar saviem aizspriedumiem, ierobežojumiem, kļūdām un šaubām. Taču Dievs mūs redz citādi. Viņš aicina augt, virzīties uz priekšu un pārvarēt grūtības. Kad uzticamies Dievam, piedzīvojam izaugsmi, mūsu ticība iegūst plašāku redzējumu un jaunas iespējas. Bibelē ir teikts: *"Bet tie, kas pašaujas uz to Kungu, dabū jaunu spēku, viņi paceļas spārnos kā ērgļi, viņi skrien un nepiekūst, viņi iet un nenogurst."* (Jes 40,31)

Anita Seikovska

JAUNIEŠU KRISTĪGĀ NOMETNE BĀRBELĒ

Pavasara brīvdienu laiku pavadīju Bārbelē — jauniešu kristīgajā nometnē “Oasis”. No sākuma vēlme doties uz nometni bija ļoti maza, un es meklēju dažādus iemeslus, kāpēc varētu nedoties. Taču nekas dižs šai laikā nebija paredzēts, tāpēc tomēr paspēru solīti pretī Dievam. Noteikti nenožēloju, ka devos uz Oāzi. Bieži sātant cilvēkus mēģina atturēt no tik spēcīgas Dieva klātbūtnes, taču, ja palāvivā ej, dodies, Dievs patiešām nepieviļ.

Nometnē mūs, jauniešus, vadīja vairāki garīgie gani — māsa Sofija, priesteris *John Paul*, jaunais priesteris *Vladimirs Veličko* un pat pati ekselence — arhibīskaps *Zbignevs Stankevičs*, kā arī citi. Slavēšanas, garīgie vakari, lekcijas, aktivitātes, dejas, nedaudz žēlsirdības darbi pie Skaistkalnes baznīcas — viss bija Dieva godam. Aizvadīju patiešām ļoti piepildītu

No kreisās — raksta autors Jēkabs, veicot darbus pie Skaistkalnes baznīcas.

laiku un noteikti iesaku katram jauniešim no 14 līdz 18 gadiem paspērt šo mazo soli pretī Dievam. Pēc nometnes skats uz dzīvi kaut vai nedaudz vērtīgi pamainīsies.

Jēkabs Liepiņš

EKSTREMĀLAIS KRUSTA CEĻŠ PULCĒ 150 DALĪBNIEKUS

Izdzīvot Jēzus ciešanu ceļu vislabāk var, dodoties Krusta ceļā. Šādu iespēju piedzīvojām piektdienā pirms Pūpolu svētdienas Ekstremālajā nakts Krusta ceļā Ogrē, kur orientējoties bija jāatrod 14 punkti jeb Krusta ceļa stacijas. Ceļš veda cauri pilsētai, Ogres Zilajiem kalniem, mežiem, dažbrīd arī brikšņiem. Kopumā 4 stundās 55 minūtēs veicām 22 kilometrus. Katrā no stacijām pārdomājām kādu Jēzus ciešanu ceļa notikumu. Vairākos punktos bija arī jāveic uzdevumi — praktiski, fiziski un radoši. Tostarp bija arī aizlūgumi un atsacīšanās no “nastas”, kas nospiež mūsu sirdis.

Pasākumā piedalījās 43 komandas no visas Latvijas, ap 150 dalībnieku. Mums kā sportu mīlošiem cilvēkiem gandarījums ir par to, ka finišējām līderu grupā. Paldies

Komanda “Mozus un draugi”: Ernests, Sanita, Ramona, Dāvis.

priesterim Ilmāram Tolstovam un komandai par šo iespēju! Nākamgad nakts Krusta ceļš plānots Tukumā.

Ramona Veckalniņa

KALNU VIRSOTNES LIEK AIZDOMĀTIES PAR TICĪBAS IZAUGSMI

Jau otro reizi Pļaviņu katoļu baznīcā varam priecāties par tēva Jāņa Vilaka OSSPE brīnišķīgajām fotogrāfijām. Skatieties uz tām, kalnu ainavas var sasaistīt ar Krustaceļa stacijām. Līdz ar to uzreiz nāk prātā notikumi Jēzus dzīves laikā. Tā aizdomājos par Jēzus mokām un nāvi, uzdevu jautājumu: vai pati esmu gatava grūtību ceļam? Skatieties uz kalniem, priecājamies par to varenumu un varam iegūt spēku izturēt ciešanas, tāpat kā Jēzus to paveica ceļā uz Golgātu. Katru Krustaceļa staciju redzu kā kāpienu kalnā — smagu un nogurdinošu. Redzot sauli virs kalniem, kāpšana kļūst vieglāka. To salīdzinu ar brīdi, kad Veronika pasniedz

lakatu Jēzum, lai Viņš noslaucītu sviedrus. Ari mēs savā ikdienā nereti atrodamiem gan virsohnēs, gan pie aizām. Tad svarīgi ir būt starp līdzcilvēkiem, lai kritiskos brīžos pasniegtu vai saņemtu roku, palīdzētu atgūties, lai pieceltos un nestu savu dzīves krustu tālāk. Iztēlojos, cik viegli kalnos ir uzticēties Dievam, bet Krustaceļš atgādina, ka šāda uzticēšanās ir daudz vairāk vajadzīga tad, kad dzīvē neklājas viegli. Cilvēku vienmēr nepieciešams iedrošināt. Līdzīgi kā kalna virsotne simbolizē mērķa sasniegšanu, tā iedrošinājums no Dieva un sava laikabiedra palīdz to piepildīt.

Valentīna Babre

DAUDZI VIŅAM IETICĒJA. UZDEVUMS IKVIENAM

Tabulā dotos Bībeles pantu vārdus, lasot pareizā secībā, no pievienotajiem burtiem izlasīsi pamudinājumu sev.

Izlasīto Jēzus atziņu salīdzini ar Jāņa evaņģēlijā 8, 28-30 teikto!

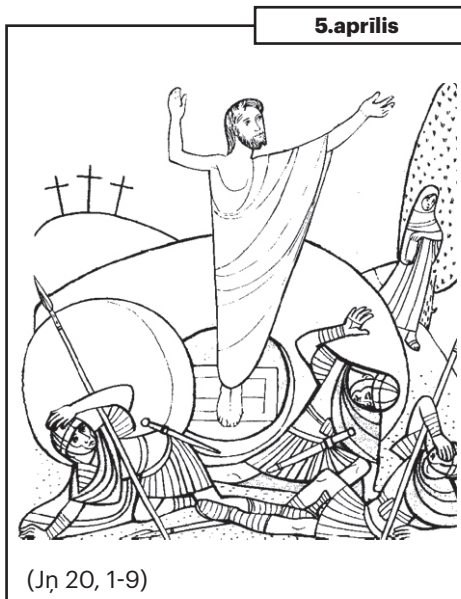
Sagatavoja **Palmira Gailite**

M	Tad Jēzus sacīja:	i	ir ar Mani.	k	tad jūs sapratīsīt,
t	Un, kas Mani ir sūtījis,	e	“Kad jūs Cilvēka Dēlu būsīt paaugstinājuši,	s	jo, kas Viņam labpatik,
e	Viņš Mani nav atstājis vienu,	ē	un ka Es neko nedaru no Sevis,	l	ka Es Tas esmu
u	daudzi sāka Viņam ticēt.	b	Viņam tā runājot,	a	kā Tēvs Mani mācījis.
p	bet runāju,	ī	to Es daru vienumēr.”		

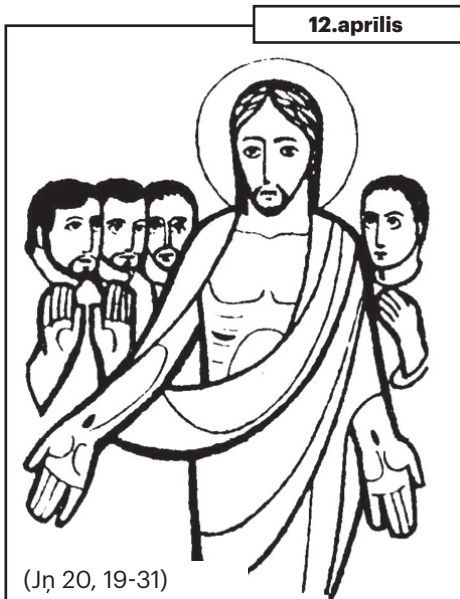
Svētdienas Evanģēlijs

5.aprīlis

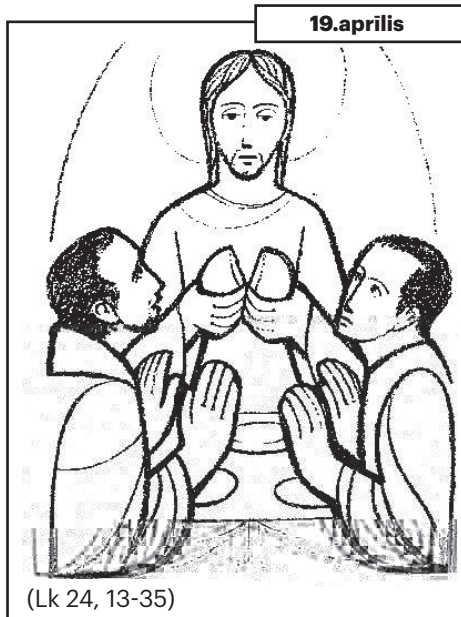
(Jņ 20, 1-9)

12.aprīlis

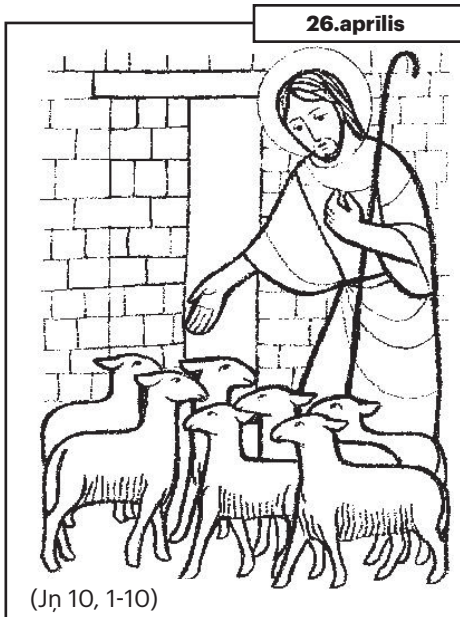
(Jņ 20, 19-31)

19.aprīlis

(Lk 24, 13-35)

26.aprīlis

(Jņ 10, 1-10)

JĒZUS LŪGŠANA SAVAM TĒVAM, MŪSU TĒVAM

Tēvs, Es slavēju Tevi par žēlastību straumi, ko Tu šobrīd izlej pār Saviem izredzētajiem.

Tēvs, Es slavēju Tevi, ka Tu pabeidz Savu radišanu pie Saviem izredzētajiem.

Tēvs, Es slavēju Tevi, ka dari viņus par Mīlestības būtnēm, kuras vienotas ar Manu un Manas Mātes Sirdi.

Tēvs, Es slavēju Tevi par daudzajām sirdīm, ko uzrunāsi caur viņiem.

Tēvs, Es slavēju Tevi par šo jauno Baznīcu, ko Tu patlaban atjauno.

Tēvs, Es slavēju Tevi par šo jauno sabiedrību, kas pārtop caur Taviem izredzētajiem.

Tēvs, Es slavēju Tevi, ka Tu atklāj Savu Žēlsirdību, Mīlestību un Visvarenību viņos, ap viņiem un caur viņiem.

Paldies, Tēvs, par tik lielu Mīlestību, par šo Mīlestības Uguni, kas pašlaik deg Tavu izredzēto sirdīs.

Lūdzu Tevi, lai šī Mīlestības Uguns izplatās visās sirdīs. Paldies, Tēvs, ka allaž uzklausi Manu lūgšanu.

Piepildi Savus izredzētos ar Savu Mīlestību.

Piepildi īpašā veidā maziņo, kurš raksta šīs rindas, kā arī visus un visas, kurus viņš nes sirdī vai kurus Mēs esam viņa sirdij uzpotējuši.

Lai viņu un viņa miļos piepilda Mūsu Trīsvienīgā Mīlestība. Āmen."

*("Manējo, manu izredzēto laimei. JĒZUS."
1. sējums, 71. vēstījums)*

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vīlaks OSPPE

(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vīlaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazīļevskis

(t. 29397048)

Plaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinu-kokneses-katoludraudzes.net

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo reķīnu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri, Inese Esiņa, Aija Mālniece, Iveta Dzērve, Palmīra Gailīte, Diāna Lozko, Anita Seikovska.
Vāka ilustrācijas autore – Helēna Vilde.

Lappušu nosaukumos – citāti no 67. psalma.
Makets: Dace Sniedze. Iespiests: SIA „Erante”.
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 1 eiro.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”, <https://elias-ala.com/>